

Ramon Dachs. La narrativa del silenci

Fundació Vila Casas-Palau Solterra
Torroella de Montgrí

La torre. Ocells, avió, molts avions, avions en formació, persones, sol, boira, fosc, lluny, a prop, helicòpter, llum, núvols, ocell solitari, ocells en grup, llum blava, llum taronja, llum vermella, llum groguenca, cel rogenc, cel grisós, la llum del sol, les dues torres, llums d'arbre de Nadal, casa, capvespre, la lluna, arbres amb fulles, sense fulles, les estacions que passen... i com a eix la torre que tot ho acull des de la seva presència silent i majestuosa.

Ramon Dachs, des de la seva finestra, s'ha convertit en el documentalista que durant el període que va del 13 de març del 2011 al 12 de març del 2013 deixa testimoni de com el temps transcorre i de com, en fer-ho, canvia l'espai. La gran força transformadora del temps és l'eix d'un treball realitzat des de l'observació silenciosa de la realitat propera. 160 fotos que l'artista anomena, de manera molt encertada, *fotohaikus*.

Des del silenci passem del veure al mirar.

L'Antàrtida. El silenci de l'Antàrtida, vist des de la cabina, des del pont de comandament, des de diferents angles de l'experiència viscuda. Imatges que són el reflex de sensacions viscudes i que ens omplen la mirada d'espais amplis, de realitat quieta que intuïm callada.

La seva força ens fa passar, d'una manera quasi no detectada, de la mirada que analitza a la mirada contemplativa que surt de l'interior i que ens apropa a l'experiència viscuda per aquell que les ha realitzades.

I el silenci s'acompanya del text escrit, de les experiències narrades com una veu llunyana que ens dona una altra perspectiva de la imatge... però el silenci es manté,

Ramon Dachs. *Majestuós vol (estret Antàrtic)*. Palau Solterra.

segurament perquè les paraules també són resultat de la mateixa manera d'entendre els fets viscuts.

Des de la paraula percebem la força del silenci.

L'exposició que es presenta al Palau Solterra de la Fundació Vila Casas, de l'11 de juny al 27 de novembre del 2016, comissariada per Natàlia Chocarro, ens proporciona dues maneres ben diferenciades d'acostar-nos al silenci. Des d'una narrativa que fem íntima i sorgida de la pròpia contemplació, en el primer cas, i, per contra, des d'una narrativa en què les paraules esdevenen companyes del silenci, l'embolcallen i l'acompanyen en el viatge fet a l'Antàrtida.

La sensació de camí transcorregut és tam-

bé una petjada clara en les dues sèries, i és, alhora, una mostra de dos enfocaments ben diferenciats. La torre ens mostra com el temps actua en una transformació de l'espai, en canvi en l'Antàrtida és com una petjada inalterable que fa camí a través de les paraules. Com diu el mateix Ramon Dachs: "Ni les imatges il·lustren els textos, ni els textos les imatges, sinó que les unes i les altres, sumen, integren i articulen." L'exposició es clou amb dues imatges, alineades a les dues sèries, però que tenen la força de situar-nos de cop en un món real des de dues perspectives ben diferenciades *Women in Black against war* i el retrat de la poetessa Irma Pineda i el seu fill... des de la diferència d'expressió i de significats són com dues petites gotes que ens retornen a la realitat. **Fina Duran.**